

Introit: *Já vím, že můj Vykupitel je živ a jako poslední se postaví nad prachem. A kdyby mi i kůži sedřeli, ač zbaven masa, užřím Boha, já ho užřím, pro mne tu bude, mé oči ho uvidí, ne někdo cizí, mé ledví po tom prahne v mém nitru. (Job 19, 25-27)*

Píseň 549 (346)

Modlitba

Čtení: Matouš 28

Píseň 711 (350)

Text kázání: Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. (Římanům 10,9)

Milí přátelé, bratři a sestry,

po velkopátečním ukřižování Pána Ježíše se jeho učedníkům a následovníkům zhroutil svět. V Pánu Ježíši přece našli Mesiáše a teď tohle. Vždyť pro něj opustili svůj dosavadní život a následovali Ho kamkoliv šel. Vnímali, že s Ním budou zakoušet ten pravý, šťastný a naplněný život. Dychtivě Mu naslouchali, učili se od Něj. Dělal to, co po nich chtěl. Byli účastni všelijakých úchvatných Božích zázraků. Všechno to dávalo smysl. Jejich život se změnil, protože viděli, jak Ježíš mění nejen jejich životy, ale i další. A když se jich Pán ještě před svým ukřižováním ptal, za koho Ho pokládají, tak Petr odpověděl: „**Ty jsi Mesiáš, syn Boha živého!**“ Učedníci krom Jidáše vlastně **vyznávali svými ústy Ježíše jako svého Pána**. Byli ochotni Ho následovat kamkoliv, věřili v lepší svět, věřili ve změnu, věřili, že Ježíš může celý svět změnit.

Avšak Kristovo ukřižování a smrt jim vzala veškeré naděje. Jakou prázdnotu najednou museli pociťovat? Jaké zklamání? Jaký zmatek a nejistotu? Co teď budeme dělat? Koho se teď budeme držet? Kam půjdeme? Co s námi bude? Myslím, že po Velkém pátku to pro učedníky byla nejhorší sobota jejich života. Den a o to víc i temná noc. Avšak s prvními slunečními paprsky nedělního rána je všechno jinak. Něco se změnilo. To svítání je nějak jiné. Nové ráno, nový počátek. Pán je vzkříšen!

Ke hrobu jdou ženy, aby Ježíšovo tělo nabalzamovaly. Avšak **kámen je odvalen a Ježíš v hrobě není**. Od anděla pak slyší zprávu, že byl vzkříšen. Se strachem i velkou radostí s tou zprávou utíkají za učedníky. A dle Matoušova evangelia se dokonce potkají se vzkříšeným Ježíšem a ten jim řekne: „**Nebojte se. Jděte a oznamte mým bratřím, aby šli do Galileje; tam mě uvidí.**“ Učedníci pak ženám ale nevěří. Domnívají se, že blouzní. A vůbec se v té chvíli aktéři toho velikonočního příběhu rozdělují na dva tábory. Na ty, co uvěří a na ty, co neuvěří. Na ty co najednou zakouší obrovskou radost a na ty, kteří tomu uvěřit prostě odmítají. Ti, co uvěří, zalije obrovská naděje. Ve svém nitru najednou zakouší, jako kdyby byli v tmavé a zatuchlé místnosti a najednou otevrou dveře a dovnitř vejde vzduch a světlo. Avšak ti druzí zvěsti o vzkříšení neotevřeli dveře svého srdce, a tak zůstali ve své zatuchlé a temné nejistotě. A velekněží co dali Ježíše ukřižovat? Sami nevěděli co si počít s informací, kterou jim dali vojáci. Odmítali uvěřit tomu, že by bylo něco takového možné. A tak se to snažili racionálně zdůvodnit a vymyslí lež o ukradeném těle. Navíc **dávají vojákům značné peníze, aby tuto lež rozšířili**. Věřit či nevěřit? To je to oč tu běží.

Milí přátelé, i dnes se svět dělí na ty, co uvěřili, že Pán byl vzkříšen a na ty, co této zvěsti nevěří. A když pomíneme mnohé, kteří ještě o Ježíši neslyšeli a mnohé, kteří Ho zcela odmítají, pak bych se chtěl zastavit u nás křesťanů. Občas v církvi člověk potká někoho, kdo uznává Ježíše jako Pána a Spasitele, avšak nevěří, že byl vzkříšen. Pokud ale Ježíš nebyl vzkříšen, pak je přece mrtev. A pokud je mrtev, jak by mohl být ještě mým Pánem a jak by mohl slyšet mé prosby? Pokud bych tomu věřil takto, pak jsem podoben učedníkům o té jejich nejhorší sobotě v životě. Ctili Ježíše jako svého Pána, ale najednou byli plni zmatku a nejistoty.

Bratři a sestry, ten verš z listu Římanům, který jsme četli, je vlastně jedním ze základních veršů křesťanské víry. **Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen.** Co je dle této duchovní pravdy podmínkou spasení? Stačí podle tohoto verše jenom vyznat svými ústy Ježíše svým Pánem? A stačí Ho pouze přijmout za svého Pána? Nikoliv! Je potřeba uvěřit ve svém srdci, že smrt již nad Ním nemá moc, že byl vzkříšen a že žije. Když se ale podíváme na ty ženy a pak na učedníky, myslíte, že by jim stačila jenom ta zpráva anděla, aby uvěřili? Dovedete si to představit, že by události po vzkříšení, kdy se Pán 40 dní zjevoval učedníkům a dalším vůbec neodehráli? A kdyby pak nebyli svědky ani jeho nanebevstoupení? Kdyby anděl místo věty, **jděte za ním do Galileje, tam se s ním setkáte**, slyšeli jen, Pán byl vzkříšen, věřte v to, a až umřete, tak se s ním setkáte v nebi? Stačily by jim pouze tyto informace, aby uvěřili? Určitě ne, žili by dál v nejistotě. V pochybnostech. A tak je

velmi důležité, že se s nimi Pán Ježíš po svém vzkříšení, než byl vzat do nebe, setkával. Teprve setkání s živým Kristem jim přineslo ujištění a neskonale radost.

Avšak byl zde jeden učedník, který uvěřil ještě před tím, než spatřil vzkříšeného Pána. Víte, kdo to byl? Čteme o něm v Janově evangeliu. A byl to sám Jan. On byl ten, který jako první běžel k hrobu. Avšak před otevřeným hrobem zůstane stát. Doběhne ho Petr a ten vkročí první do hrobu. Pak teprve do něj vstoupí i Jan a v té chvíli píše o sobě, že **spatřil vše a uvěřil**. On uvěřil ne proto, že by viděl Pána. On uvěřil naopak proto, že ho tam neviděl. Viděl jen **prázdný hrob, plátna, kterými byl Ježíš ovázán a šátek, kterým měl Ježíš ovázanu hlavu**. Ten ale ležel složený na jiném místě. A kdo ví, možná právě ten úhledně svinutý šátek ho přesvědčil. Ježíšovo tělo se samo nevypařilo a nerozložilo v plátnu. Jakoby v tom s láskou složeném šátku viděl Pánovu ruku. Jakoby poznal, že to nemohl být nikdo jiný, kdo by ho tam takto svinul. Jan, když to všechno uviděl, tak uvěřil. Uvěřil a do jeho srdce proniklo světlo, radost a pokoj, aniž by Pána spatřil.

A o tom to, milí přátelé, dnes vlastně je. Pán Ježíš byl vzkříšen a vzat na nebe. Události toho velikonočního rána jsou neopakovatelná. Avšak přece pro naši spásu potřebujeme zakoušet tu druhou polovinu verše Římanům 10,9.: **a uvěříš-li ve svém srdci, že Ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen**. I dnes se občas stane, že někdo tomu uvěří na základě toho, že se mu Kristus zjeví např. ve snu. Děje se tak ve velké míře především muslimům, kteří si velmi zakládají na tom, co se jim zdá. Na základě tohoto setkání s Kristem, pak v Něho uvěří. My ale z evangelia známe i Tomáše, který nechtěl uvěřit dřív, než Pána spatří a než se dotkne Jeho ran. Až se tak stalo, tak mu Pán Ježíš řekne: **Že jsi mě viděl, věříš. Blahoslavení, kteří neviděli, a přesto uvěřili**. To se dnes týká většiny z nás. Ježíš sedí po pravici svého Otce na výsostech, avšak zanechal nám zde svědectví evangelíí. Těch argumentů je dost na to, abychom uvěřili natolik, že se v našich srdcích rozsvítí. Abychom prožili něco podobného jako Jan v prázdném hrobě.

Radost, ujištění a pokoj. A tento dotyk Boží lásky přichází vskutku shůry. Tak jako Kristus se zjevil mezi učedníky, tak přichází nepopsatelná radost a pokoj skrze Ducha svatého ke každému, kdo uvěří. Ke každému, kdo otevírá své srdce přítomnému Kristu. Je to vlastně taková spolupráce nebe a člověka. A není to nic samozřejmého.

Svědectví některých křesťanů jsou téměř totožná. Chodili do kostela po mnohá léta. Někteří jen ze zvyku, nebo kvůli rodičům. Avšak ve svém nitru byli prázdní, bez víry. Neznali živého Krista, i když o něm neděli co neděli slyšeli. A pak najednou při jedné jediné větě z kázání nebo z přečtené Bible jim došlo, že je to pravda. Že se to týká i jich, že je dnes něco jinak. Jejich srdce se otevřelo. A popisovali to právě slovy, jakoby někdo otevřel okno v zatuchlé místnosti. Takovou čerstvost najednou zakoušeli. Anebo jistý **John Newton**. Byl kapitánem otrokářské lodi. Byl to velmi tvrdý člověk, bez víry, bez naděje. Jednou ho zastihla obrovská bouře na moři, loď se rozpadala a on byl přesvědčený, že zemře. A právě v tom momentu, kdy už neměl žádnou naději, v něm něco prasklo. Začal volat k Bohu. Nešlo o to, že by se bouře uklidnila, ale v něm se něco v okamžiku změnilo. Z beznaděje přešel do zvláštní jistoty, že není ztracený. Později to popsal slovy: byl jsem slepý, ale nyní vidím. Anebo známý spisovatel C.S. Lewis. Svůj moment obrácení popisuje takto: dlouho jsem byl ateista. Víra mi přišla nepravděpodobná. Až do okamžiku, kdy jsem jednou jel autobusem do Zoo. Když jsme nastupoval do autobusu, byl jsem nevěřící, když jsem vystupoval, už jsem věřil. A přitom tam nebyl žádný důkaz. Najednou se v něm v jednom okamžiku vše překlápilo, jakoby se světlo rozsvítilo zevnitř. Sám říká, že to nebyla emoce, ale jakési hluboké silné poznání.

Bratři a sestry, každý křesťan má odlišnou zkušenost, jak uvěřil. Ale v jednom se mnozí shodují. Přišel do jejich života bod zlomu. Jako když v temné místnosti rozsvítíte. Okamžik, kdy do jejich života vstoupil vzkříšený Pán. Máš to také tak? Pokud ne, pak to jistě teprve přijde. Avšak ty k tomu potřebuješ učinit Ježíše svým Pánem a skrze víru v modlitbě pozvat Vzkříšeného do svého života. A není se čeho bát. Vždyť **Pán je dobrý**. A tak platí i pro nás, kteří už máme ten bod zlomu za sebou, že když se u nás zase někdy bude stmívat, pak je potřeba otevřít své srdce a říci jenom, **přijď, Pane Ježíši**. Amen. Modlitba píseň 548 (324)

Večeře Páně (510,95)

Slovo poslání: Efezským 1, 17-23

Požehnání: Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého budiž a zůstávej se všemi námi. Amen.

Píseň 417 (660)